

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Správa Národního parku Šumava p.o.**, se sídlem 1. máje 260, Vimperk, zast. JUDr. Milošem Tuháčkem, advokátem, se sídlem Pěrvrátilecká 330/15, Tábor, proti žalovanému: **Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky**, se sídlem Kloknerova 2295/26, Praha 414, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2019, č. j. MV-148825-5/PO-OVL-2018, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 9. 2019, č. j. 57 A 66/2019 - 103,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 8.228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Miloše Tuháčka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

[1] Krajské ředitelství Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 16. 11. 2018, č. j. HSPM-3862-4/2018 ÚPP, uložilo žalobkyni podle § 31 odst. 1 písm. h) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně (dále jen „zákon o požární ochraně“), opatření k odstranění nedostatků zjištěných při tematické požární kontrole provedené v přírodním a krajinném prostředí Národního parku Šumava na území Plzeňského kraje (dále jen „NP Šumava“) dne 12. 9. 2018. To spočívalo v povinnosti zajistit a udržovat v přírodním a krajinném prostředí NP Šumava v souladu s § 5 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně v návaznosti na § 11 odst. 2 písm. c) vyhlášky Ministerstva vnitra č. 246/2001 Sb., o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru (vyhláška o požární prevenci), ve znění vyhlášky č. 221/2014 Sb. (dále jen „vyhláška o požární

prevenci“), trvale volně průjezdné šířky příjezdových komunikací pro požární techniku k lesům, lesním porostům a ke zdrojům vody určeným k hašení požárů z trauma bodu A 2 na státní hranici (kolem Medvědích jam), tzv. „Adámkovy svážnice“ (směr Poledník), a z trauma bodu A 63 na trauma bod A 62 v minimální šíři 3 m, a to ve lhůtě do 1. 4. 2019 a dále trvale. Současně správní orgán prvního stupně uložil žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení ve výši paušální částky 1.000 Kč.

[2] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil výrok I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že slova „*ve lhůtě do 1. 4. 2019*“ nahradil slovy „*ve lhůtě do 31. 8. 2019*“, a podle § 90 odst. 5 správního řádu ve zbytku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který jej v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru, že správní orgány ve správním řízení nezjistily, zda případné potřebné výjimky a povolení vyžadované zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), nebrání povinnosti uložené žalobkyni správními rozhodnutími žalovaného a správního orgánu prvního stupně k provedení jím ukládaného opatření k nápravě.

[4] Krajský soud konkrétně uvedl, že ač za obsah dokumentace zdolávání požárů (jejíž neplnění žalobkyni vytkli) odpovídá podle § 15 zákona o požární ochraně žalobkyně, v nynějším případě ještě před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně správní orgány zjistily, že žalobkyně je ve vztahu k zásahům na sporném úseku cesty kvůli výskytu tetřeva hlušce na předmětném klidovém území (zóna přírodní) omezena požadavky stanovenými v zákoně o ochraně přírody a krajiny. Správní orgány tedy mohly a v souladu s § 2 odst. 1 správního řádu měly zjistit, zda žalobkyni ukládané opatření (kterým měly být odstraněny zjištěné nedostatky na úseku požární ochrany) nevede k porušení jiných právních předpisů, a tedy jiné zákonné povinnosti. Podle krajského soudu měly správní orgány ve smyslu § 57 správního řádu více variant postupu; mohly například vyzvat žalobkyni k projednání záměru s orgány ochrany přírody a krajiny, respektive k podání žádosti o výjimku či povolení, nebo si mohly samy posoudit otázku, zda jimi ukládaná povinnost není porušením jiné zákonné povinnosti žalobkyně, nebo si mohly vyžádat stanovisko orgánů na úseku ochrany přírody a krajiny o této otázce. Ani jedním způsobem však nepostupovaly. Správní orgány tedy rezignovaly na svou povinnost podle § 50 odst. 3 správního řádu. Na podporu svých závěrů krajský soud poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, podle něhož nikomu nelze uložit nesplnitelnou povinnost.

[5] Krajský soud se také ve vztahu k projednávané věci vymezil proti dílčím závěrům Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 271/2018 - 41, jehož se dovolával žalovaný. Předmětem jehož přezkumu byla správní rozhodnutí, kterými byla žalobkyni uložena pokuta za porušení povinnosti vyplývající z předpisů o požární ochraně za to, že neudržovala trvale volně průjezdné

pokračování

komunikace k lesům, lesním porostům a ke zdrojům vody určeným k hašení požárů v minimální požadované šíři 3 m (i na nyní posuzovaném sporném úseku z trauma bodu A 63 do trauma bodu A 62). Jednalo se tedy o soudní přezkum rozhodnutí o uložení pokuty za správní delikt podle § 76 odst. 2 písm. b) zákona o požární ochraně, ve znění do 31. 7. 2017. Krajský soud zdůraznil, že předmět nyní projednávané věci je jiný - jde jednak o zjištění nedostatku v plnění povinnosti žalobkyně podle zákona o požární ochraně a jednak o uložení přiměřeného opatření k nápravě. Na rozdíl od uložení opatření k nápravě (jako povinnosti stanovené *pro futuro*) nemůže výkon rozhodnutí o uložení pokuty (jako jednorázové sankce) za správní delikt představovat zásah do zákonem chráněného životního prostředí (jako předmětu ochrany z hlediska zákona o ochraně přírody a krajiny). Krajský soud zdůraznil, že v řízení o správním deliktu může být jedinou rozhodnou dokumentace zdolávání požárů. V řízení o uložení opatření k nápravě zjištěných nedostatků to samo o sobě neplatí, zejména pokud účastník řízení, jenž je opatřením k nápravě nucen k protiprávnímu jednání, vznesl v tomto směru námitky.

III.

[6] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel vyjadřuje nesouhlas se závěrem krajského soudu, že rozhodnutí správních orgánů jsou v rozporu s § 45i, § 50 a § 60 zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy že správní orgány porušily zásadu zákonnosti. Podle stěžovatele krajský soud nesprávně považoval povinnost zajistit a udržovat v přírodním a krajinném prostředí NP Šumava trvale volně průjezdné šířky příjezdových komunikací pro požární techniku k lesům, lesním porostům a ke zdrojům vody určeným k hašení požárů v minimální šíři 3 m za povinnost nově založenou správními rozhodnutími. Uvedenou povinnost však stanovuje žalobkyni v obecné rovině § 5 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně a v konkrétní podobě pak platná dokumentace zdolávání požárů, kterou žalobkyně v souladu s požadavky stanovenými zákonem o požární ochraně sama vypracovala. Stěžovatel předpokládá, že jestliže si žalobkyně tuto povinnost sama do dokumentace zdolávání požáru stanovila, učinila tak po zohlednění všech podmínek a povinností v oblasti ochrany přírody a krajiny tak, jak jí stanoví zákon o ochraně přírody a krajiny a prováděcí předpisy. V době této aktualizace dokumentace (v roce 2017) byl navíc právní stav takový, že aktualizaci byla žalobkyně oprávněna provést bez souhlasu správního orgánu. Bylo tedy plně v její kompetenci stanovit si v ní takové podmínky pro zdolávání požárů, které budou v souladu s veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny. Stěžovatel dále zdůrazňuje, že po žalobkyni správní orgány nepožadují vytvoření nové příjezdové komunikace v dosud nedotčeném terénu, ale odstranění konců přerostlých větví, které neúměrně zasahují do průjezdného profilu sporné cesty, a odstranění padlých stromů, jejichž povalené kmeny ležící přes cestu brání případnému průjezdu zasahující požární techniky. Stěžovatel také podotýká, že pravým důvodem toho, proč žalobkyně sporný úsek cesty neudrhuje, je podle něj skutečnost, že odumřelé stromy v této své poloze a stavu tvoří přirozenou zábranu pro vstup veřejnosti. Takový nezákonný stav lze však ze strany žalobkyně řešit prostřednictvím jiných legálních opatření, například zvýšenou hlídkovou činností nebo umístěním závor či jiných technických prostředků.

[8] Stěžovatel rovněž krajskému soudu vytýká, že opatření uložená žalobkyni správními rozhodnutími posuzoval optikou § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy jako záměr vytvořit v NP Šumava zcela nové přístupové cesty, z čehož také následně dovodil povinnost žalobkyně projednat takový zásah se zástupcem orgánu ochrany přírody a krajiny v režimu nejméně zjišťovacího řízení podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí). Podle stěžovatele však správní rozhodnutí vycházejí z již existující zákonné povinnosti (obsažené v zákoně o ochraně přírody a krajiny) a její konkretizace samotnou žalobkyní v dokumentaci zdolávání požárů. Takto stanovená povinnost přitom nemůže být již z podstaty v rozporu se zákonem o ochraně přírody a krajiny, jelikož tento zákon v § 18a odst. 1 písm. b) existenci podobného typu povinnosti výslovně předpokládá. Stěžovatel dále připomíná závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 271/2018 - 41, z něhož dovozuje, že provádění preventivních opatření proti vzniku lesních požárů nelze v obecné rovině podmiňovat souhlasem orgánu ochrany přírody a krajiny. Vynucení dodržování opatření stanovených dokumentací zdolávání požárů a spočívající v povinnosti udržovat průjezdné šířky u již existujících pozemních komunikací proto nelze chápat optikou zjišťovacího řízení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

[9] Stěžovatel nakonec poukazuje na účelovost argumentace žalobkyně. Zprvce uvádí, že závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 7. 11. 2018, č. j. MZP/2018/710/3452, na něž žalobkyně v řízení o žalobě odkázala a k jehož existenci přihlédl i krajský soud, se vůbec netýká posuzované otázky, zda žalobkyně (ne)může splnit povinnost udržovat v NP Šumava trvale průjezdné příjezdové komunikace pro potřeby případného zdolávání požárů, neboť obsahuje závěry zjišťovacího řízení konkrétního záměru časové a prostorové organizace a regulace asanačních zásahů kůrovcem v napadených prostorech; konkrétně se jedná o kácení stromů, jejich přibližování na odvozní místo, odvoz či odkornování a loupání nastojato. Je tedy ve vztahu k ní mimoběžné. Zadruhé tvrdí, že žalobkyně přistupuje rozdílným způsobem k posuzování otázky udržování volně průjezdné šířky příjezdových komunikací v obdobných či naprosto shodných případech. Konkrétně popisuje, že správní orgány již v minulosti žalobkyni uložily naprosto shodné opatření udržovat trvale volně průjezdné šířky příjezdových komunikací v případě jedenácti cest. Žalobkyně tato opatření splnila a tyto cesty zpřístupnila a udržuje je; pouze v jediném případě splnila tuto povinnost jen zčásti. V žádném z těchto případů nedošlo k zahájení zjišťovacího řízení a žalobkyně v těchto případech nikdy ani náznakem nepožadovala posouzení vhodnosti průřezu zástupcem orgánu ochrany přírody a krajiny. Stěžovatel a správní orgán prvního stupně proto vycházeli z logického předpokladu, že pokud zjišťovací řízení není vyžadováno v případech týkajících se jiných cest nacházejících se v dané přírodní oblasti, nemělo by toto řízení být nutné ani v případě úseku sporné cesty. Jestliže žalobkyně záměrně uplatňuje odlišný postup v případě shodného typu zásahů ve shodné lokalitě v případě sporné cesty, považuje to stěžovatel za porušení principu legitimního očekávání.

IV.

[10] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje kasační stížnost zamítnout. Nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že nebyla v plnění povinností na úseku požární ochrany omezena žádným právním předpisem. Byla totiž vázána požadavky zákona o ochraně

pokračování

přírody a krajiny. Žalobkyně nemohla ignorovat tu skutečnost, že ustanovení tohoto zákona umožňují některé činnosti ve zvláště chráněných územích vykonávat pouze za předpokladu udělení výjimky, resp. za předpokladu získání kladného stanoviska v rámci procesu vyhodnocení vlivů na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Žalobkyně tedy byla povinna požádat o povolení výjimky podle § 43 a § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny a o stanovisko podle § 45i téhož zákona k záměru prořezání části sporné lesní cesty. Žalobkyně zdůrazňuje, že orgány požární ochrany jsou povinny postupovat v souladu se zásadou zákonnosti, a tudíž v souladu se všemi právními předpisy. Jsou proto vázány jak protipožárními předpisy, tak i předpisy na úseku ochrany přírody a krajiny. Ve správním řízení přitom vznikla pochybnost, zda uložení předmětné povinnosti žalobkyni nevede samo o sobě k porušení jiné zákonné povinnosti, konkrétně povinnosti chránit zachovalý ekosystém a zejména zvláště chráněné druhy na daném úseku cesty. To správní orgány ignorovaly, čímž zásadu zákonnosti porušily. Žalobkyně rovněž připomíná závěry z nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, citovaného v napadeném rozsudku. Podle něj nelze nikomu uložit nesplnitelnou povinnost. Upozorňuje i na závěr krajského soudu, podle nějž v řízení o uložení opatření není jediným rozhodným dokumentem dokumentace zdolávání požárů, jsou-li účastníkem řízení vzneseny námitky týkající se toho, že je opatřením nucen k protiprávnímu jednání. Žalobkyně nadto uvádí, že coby orgán ochrany přírody rozhodnutím ze dne 31. 7. 2019, sp. zn. SZ NPS 03414/2019/7-NPS07329/2019 (dále jen „rozhodnutí orgánu ochrany přírody ze dne 31. 7. 2019“), výjimky ve smyslu citovaných ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny neudělila (v době podání vyjádření ke kasační stížnosti je stále vedeno řízení o odvolání proti tomuto rozhodnutí). Je tedy zřejmé, že plnila-li by žalobkyně podle v nynějším řízení přezkoumávaných správních rozhodnutí, činila by tak v přímém rozporu se zákonem na ochranu přírody a krajiny.

[11] Ke stěžovatelem tvrzené účelovosti jejích tvrzení v řízení o žalobě žalobkyně uvedla, že zájem na ochraně přírody a krajiny, zejména zvláště chráněného druhu tetřeva hlušce a jeho habitatu, je se zamezením zvýšení návštěvnosti posuzovaného území úzce spojena; v případě prořezání sporné cesty dojde k usnadnění přístupu široké veřejnosti a zvýší se návštěvnost této části klidového území a dojde k degradaci cenných stanovišť a zvýšení nechtěného rušení zvláště chráněného druhu. Má-li být unikátní stanoviště populace tohoto zvláště chráněného druhu živočicha zachována, není možno příslušný úsek prořezat. Žalobkyně rovněž zpochybnila nutnost posuzovaného postupu správních orgánů (uložení opatření k nápravě) pro zabezpečení zájmu na protipožární ochraně v předmětné lokalitě. Podle žalobkyně existuje jiné uspokojivé řešení pro umožnění hasebního zásahu, tudíž neprořezání daného úseku není pro provádění tohoto zásahu zásadní překážkou. Správní orgány však nikterak sladění zájmu na protipožární ochraně a zájmu na ochraně přírody nezvažovaly.

[12] Poukaz stěžovatele na to, že dokumentaci zdolávání požárů sama schválila, považuje žalobkyně za účelový a nemající přímý vztah k posuzované věci. Rozhodné skutečnosti (stav přírody) se v každé lokalitě dynamicky vyvíjí. Na tento vývoj proto žalobkyně reagovala a na podzim 2016 dohodla s orgány požární ochrany redukci povinností vyplývajících z dokumentace zdolávání požárů u vybraných cest. Tuto dohodu však přestal stěžovatel respektovat. V roce 2018 rovněž zahájila žalobkyně práci na aktualizaci

dokumentace zdolávání požárů za účelem, aby kolizní situace mezi zájmy ochrany přírody a zájmy protipožární ochrany byly trvale vyřešeny. Ze správního řízení o souhlasu orgánů požární ochrany k této aktualizaci (které stále probíhá) však vyplynul nesouhlas s vyjmutím uvedených cest z povinnosti prořezávání. Byl a je to tedy především stěžovatel, kdo změnil názor na konkrétní podobu vyřešení střetu zájmů mezi ochranou přírody a protipožární ochranou. Žalobkyně zdůrazňuje, že za stávajícího skutkového stavu není možné po právu plnit napadené rozhodnutí, jelikož tomu jednoznačně brání závěry rozhodnutí orgánu ochrany přírody ze dne 31. 7. 2019.

[13] K stížnostnímu tvrzení, že správními rozhodnutími se po žalobkyni neřádá vytvoření nové příjezdové cesty v dosud nedotčeném terénu, ale odstranění konců přerostlých větví a kmeny padlých stromů, žalobkyně uvádí, že sporná cesta je na dvou místech podmáčena a prochází po okraji vrchovištního rašeliniště, jehož ekosystém zcela zaplnil bývalé odvodňovací příkopy, tudíž její zprůjezdnění pro těžkou hasičskou techniku nelze zajistit pouze prořezáním napadených souší, ale vytvořením nového odvodnění a celkovým zpevněním cesty. Žalobkyně přitom nepopírá, že omezení průchodnosti cesty zajišťuje omezený přístup veřejnosti; riziko, že by zprůjezdnění cesty zvýšilo nelegální pohyb osob v území je jedním z důvodů uvedených v rozhodnutí orgánu ochrany přírody ze dne 31. 7. 2019. Faktické znepřístupnění území je jediným skutečně efektivním nástrojem ochrany populace tetřeva hlušce před rušením.

[14] Ke kasační námitce, podle níž krajský soud nesprávně dovodil, že uložená opatření je nezbytné posuzovat optikou § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy jako nový záměr vytvořit v NP Šumava zcela nové přístupové cesty, žalobkyně uvádí, že novelou zákona o ochraně přírody a krajiny účinnou od července 2017 vznikla pro území zóny přírodní nová povinnost, podle níž je nutné postupovat. Nadto má žalobkyně za to, že orgánům protipožární ochrany nepřísluší hodnotit soulad nebo rozpor přijatých opatření se zákonem o ochrany přírody a krajiny; rozhodující je názor příslušného orgánu ochrany přírody, který je pro žalobkyni závazný. Jeho nerespektováním by se dopustila porušení zásady zákonnosti a zákona o ochraně přírody a krajiny a vystavila by se nebezpečí udělení správní sankce.

[15] Ve vztahu k poukazu stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 271/2018 - 41, žalobkyně dodává, že závěr tohoto rozsudku ohledně povinnosti předkladatele záměru tento projednat s orgánem ochrany přírody při zohlednění cílů národního parku, je sice správný, ale selhává v okamžiku, kdy při jeho projednání vyjde najevo, že jeho uskutečnění brání přímo zákazy vyslovené v zákoně o ochraně přírody a krajiny a prolomení těchto zákazů je možné jen povolením příslušné výjimky. K argumentaci stěžovatele, že závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 7. 11. 2018, č. j. MZP/2018/710/3452, na něž žalobkyně v řízení o žalobě odkázala a k jehož existenci přihlédl i krajský soud, se vůbec netýká posuzované otázky, žalobkyně uvádí, že prořezání cesty a těžba dřeva jsou ze své podstaty podobné činnosti. Žalobkyně také k tvrzení stěžovatele, že uvedené závazné stanovisko možnost provádění zásahů v předmětné oblasti NP Šumava předem nevylučuje, zdůrazňuje, že stěžovatel odkazuje na nerelevantní část tohoto stanoviska. V případě posuzovaného úseku cesty jde o území ponechané samovolnému vývoji (bez zásahů proti lýkožroutu smrkovému),

pokračování

přičemž závazné stanovisko vůbec nepředpokládalo, že by bylo zasahováno do tzv. bezzásahových území.

[16] Žalobkyně nakonec uvádí, že není pravdou, že by na posuzovanou cestu aplikovala zpřísněné podmínky ochrany oproti jiným územím. Žalobkyně plní svou zákonnou povinnost projednat rozsah protipožárních opatření v přírodní zóně ve všech případech. Jelikož pouze v případě předmětné cesty šlo o nové zprůjezdění již více let neužívané cesty v přírodní zóně, zaměřila se (i na základě tlaku orgánů požární ochrany a opakovaných kontrol) na tuto cestu s tím, že je nezbytné v tomto případě postupovat v souladu se zákonem o ochraně přírody a krajiny. V případě, že by orgány požární ochrany trvaly na zprůjezdění jiných cest, které byly v září 2016 příkazem vyjmuty z povinnosti prořezávání, postupovala by žalobkyně pravděpodobně v těchto případech zcela stejně.

V.

[17] Stěžovatel v replice k vyjádření žalobkyně ke kasační stížnosti ve vztahu k rozhodnutí orgánu ochrany přírody ze dne 31. 7. 2019 (kterým žalobkyně argumentuje) poukazuje na to, že již v době podání jejího vyjádření (21. 11. 2019) jí muselo být známo rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 4. 11. 2019, č. j. MZP/2019/510/1479, sp. zn. ZN/MZP/2019/510/329 (o odvolání proti rozhodnutí orgánu ochrany přírody ze dne 31. 7. 2019). Jím Ministerstvo životního prostředí zrušilo prvostupňové rozhodnutí a řízení ve věci zastavilo. Žalobkyně tedy ve svém vyjádření ke kasační stížnosti argumentuje v té době již neexistujícím rozhodnutím. Stěžovatel některé pasáže z tohoto zrušujícího rozhodnutí Ministerstva životního prostředí cituje a ztotožňuje se s nimi.

[18] Žalobkyně v reakci na tuto repliku ve svém dalším vyjádření dodává, že rozhodnutí Ministerstva životního prostředí s věcí přímo nesouvisí. Toto rozhodnutí je procesní povahy a bylo jím zrušeno rozhodnutí orgánu ochrany přírody ze dne 31. 7. 2019 a správní řízení zastaveno, jelikož se žádost žalobkyně stala zjevně bezpředmětnou. V době rozhodování Ministerstva životního prostředí jako odvolacího orgánu (dne 4. 11. 2019) totiž již uplynul nejzazší termín (31. 8. 2019) pro realizaci sporného zásahu (tedy uloženého opatření k odstranění nedostatků podle přezkoumávaných rozhodnutí), pro něž bylo o výjimky zažádáno. Ministerstvo životního prostředí tak meritorně rozhodnutí orgánu ochrany přírody ze dne 31. 7. 2019 nepřezkoumávalo, a veškeré právní úvahy v odůvodnění tohoto rozhodnutí Ministerstva životního prostředí je tudíž třeba chápat jen jako poznámky ke správnímu řízení o žádosti o povolení výjimek podle zákona o ochraně přírody a krajiny, nikoliv jako závazný právní názor (jak dovozuje stěžovatel). Tyto poznámky žalobkyně jako orgán ochrany přírody zohlední v budoucnu v obdobných projednávaných případech. K právě projednávané věci však nemají žádný přímý vztah. Konkrétně ve vztahu ke stěžovatelem citovaným částem odůvodnění rozhodnutí Ministerstva životního prostředí žalobkyně shrnuje, že nikterak nepochybňují nutnost provádět preventivní opatření protipožární ochrany i souladně se zákonem o ochraně přírody a krajiny (obecně) a nutnost dodržet všechna relevantní ustanovení tohoto zákona ve vztahu k zásahu na sporném úseku cesty (konkrétně).

VI.

[19] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Stěžovatel kasační stížností napadá rozsudek krajského soudu mj. z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je přitom vadou tak závažnou, že by se jí Nejvyšší správní soud musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatel sám nenamítal.

[22] Stěžovatel blíže neuvádí, v čem spatřuje naplnění tohoto kasačního důvodu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, nebo též z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47, však vyplývá, že stěžovatel je povinen kromě označení kasačního důvodu též uvést konkrétní kasační námitky, v nichž spatřuje naplnění toho kterého kasačního důvodu. To nyní stěžovatel v případě kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neučinil. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen domýšlet argumenty za stěžovatele (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, nebo rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, a ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99). Nejvyšší správní soud tudíž pouze v míře obecnosti odpovídající námitce stěžovatele uzavírá, že neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, ani pro nesrozumitelnost a neshledal ani jinou vadu řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost jím vydaného rozsudku.

[23] Jelikož kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn, zabýval se Nejvyšší správní soud zbylými kasačními námitkami spadajícími pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[24] Nejvyšší správní soud předesílá a zdůrazňuje důvod, pro který krajský soud napadeným rozsudkem zrušil napadené rozhodnutí. Učinil tak proto, že správní orgány ve správním řízení k námitkám žalobkyně nezjišťovaly, zda uložením předmětného opatření k nápravě současně nedochází k porušení zákona o ochraně přírody a krajiny a zda případné potřebné výjimky a povolení ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny nebrání uložení opatření k odstranění nedostatků, která správní orgány vůči žalobkyni přijaly a uložily k plnění. Takový postup shledal krajský soud v rozporu s § 50 odst. 3 a § 2 odst. 1 správního řádu, a jelikož mohl mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, zrušil krajský soud napadené rozhodnutí pro vady řízení.

[25] Jelikož stěžovatel kasační stížností napadá rozsudek krajského soudu zrušující napadené rozhodnutí z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem, zabýval se Nejvyšší správní soud především tím, zda byly správní orgány povinny uvedené skutečnosti ve správním řízení zjišťovat,

pokračování

a pokud ano, zda tak opravdu neučinily, a zatížily správní řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonnost správních rozhodnutí.

[26] Správní orgán prvního stupně (jako orgán státního požárního dozoru) uložil žalobkyni po zjištění neplnění povinností podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně v návaznosti na § 11 odst. 2 písm. c) vyhlášky o požární prevenci při tematické požární kontrole provedené v přírodním a krajinném prostředí NP Šumava dne 12. 9. 2018 opatření k odstranění těchto nedostatků ve smyslu § 31 odst. 1 písm. h) zákona o požární ochraně. Podle tohoto ustanovení, *státní požární dozor se vykonává ukládáním opatření k odstranění zjištěných nedostatků a kontrolou těchto plnění.*

[27] Právo požadovat odstranění zjištěných nedostatků nebo ukládat jejich odstranění ve stanovené lhůtě představuje obecný nápravný prostředek dozoru a je oprávněním dozorcího orgánu. Toto oprávnění navazuje na výkon dozoru dozorcím orgánem a bývá formulováno pro případ zjištění nedostatků, tedy rozdílů mezi zjištěným a žádoucím chováním dozorované osoby. Cílem opatření k nápravě je napravit nebo odstranit protiprávní stav zjištěný kontrolou. Případné nesplnění těchto opatření k nápravě ve lhůtě stanovené správním orgánem může být znakem skutkové podstaty přestupku, k jehož projednání mohou být příslušné stejné orgány, které opatření k nápravě uložily. Ukládání opatření k nápravě však nelze zaměňovat ani spojovat s uplatňováním odpovědnosti za přestupek, neboť cílem těchto opatření není trestat, ale zajistit soulad jednání dotčených osob se zákonem, tedy napravit protiprávní stav. (srov. Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016).

[28] Jak již uvedeno, v posuzované věci správní orgán prvního stupně uložil žalobkyni na základě výsledků provedené kontroly opatření k odstranění nedostatků podle § 31 odst. 1 písm. h) zákona o požární ochraně, a to konkrétně povinnost zajistit a udržovat ve vymezené části NP Šumava (i na nyní posuzovaném sporném úseku z trauma bodu A 63 do trauma bodu A 62) trvale volně průjezdné šířky příjezdových komunikací pro požární techniku k lesům, lesním porostům a ke zdrojům vody určeným k hašení požárů. Uvedené opatření k odstranění nedostatků představuje rozhodnutí ve smyslu § 9 správního řádu (je úkonem správního orgánu, jímž se v určité věci zakládají povinnosti jmenovitě určené osobě). Vydávají-li správní orgány rozhodnutí podle zákona o požární ochraně, přičemž tento zákon v celém rozsahu řízení před nimi neupravuje, postupuje se v takovém řízení subsidiárně podle správního řádu. Podle § 2 odst. 1 správního řádu jsou přitom správní orgány povinny při vydávání rozhodnutí postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (zásada legality).

[29] Ze správního spisu se podává, že kontrola plnění povinností žalobkyně byla provedena dne 12. 9. 2018. Dne 10. 10. 2018 byl vydán příkaz k plnění předmětných povinností, který žalobkyně napadla odporem ze dne 16. 10. 2018, v němž uvedla, že na sporném území se vyskytuje tetřev hlušec, kriticky ohrožený druh podle § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny a území je veřejnosti dlouhodobě nepřístupné jako klidové území a současně jako zóna přírodní. V odporu žalobkyně dále uvedla, že preventivní opatření lze na sporném úseku provádět jen po předchozím projednání s orgány ochrany přírody. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno dne 16. 11. 2018.

Správní orgán prvního stupně ve vztahu k argumentaci žalobkyně ochranou biotopu a populace tetřeva hlušce pouze uvedl, že již v roce 2016 uložil stejná opatření spočívající v udržování volně přístupných komunikací v lokalitách s výskytem tetřeva hlušce a tato byla žalobkyní splněna; nynější argumentace žalobkyně je tudíž podle správního orgánu prvního stupně zavádějící.

[30] Žalobkyně napadla rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvoláním ze dne 26. 11. 2018, v němž doplnila argumentaci uvedenou již v odporu proti příkazu tak, že závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 7. 11. 2018, č. j. MZP/2018/710/3452, reguluje rušivé zásahy na předmětném území jak co do kvantity, tak i co do doby jejich provedení. Žalobkyně dodala, že probíhá projednání Dokumentace vlivů záměru na životní prostředí pro Souhrn záměrů a projektů pro zpřístupnění území s dominantním výskytem tetřeva hlušce v ptáčích oblastech Šumava. Žalobkyně uvedla, že činí kroky ve věci dodržení povinností na úseku ochrany přírody a krajiny a odkázala na jednání uskutečněné dne 29. 10. 2018, z něhož vyplynula žalobkyni povinnost postupovat podle § 45i a § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny.

[31] V napadeném rozhodnutí žalovaný k uvedené argumentaci žalobkyně uvedl, že žalobkyně nebyla žádným právním předpisem v plnění povinností vyplývajících pro ni na úseku požární ochrany omezena, protože to byla ona, kdo měl a mohl dokumentaci zdolávání požárů přizpůsobit svým jiným povinnostem, např. provést prořezávání v té části roku, kdy to je pro ochranu přírody nejšetrnější, to vše po splnění povinností podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Za situace, kdy napadené rozhodnutí řešilo jen plnění povinností, k nimž se sama žalobkyně v dokumentaci zdolávání požárů zavázala, a nevyhovovalo to situaci žalobkyně, měla sama zajistit úpravu dokumentace zdolávání požárů, případně požádat o potřebná povolení či výjimky orgán ochrany přírody a krajiny, přičemž nečinnost žalobkyně v tomto směru nemůže být důvodem pro zánik jejích povinností na úseku požární ochrany.

[32] Krajský soud v napadeném rozsudku sice přisvědčil správním orgánům, že za obsah dokumentace zdolávání požárů je zodpovědná žalobkyně, ale současně zdůraznil, že již ve fázi před vydáním svého rozhodnutí správní orgán prvního stupně zjistil, že žalobkyně je ohledně zásahů na sporném úseku cesty nacházejícím se v klidovém území (zóně přírodní) kvůli výskytu tetřeva hlušce omezena příkazy stanovenými podle zákona o ochraně přírody a krajiny; konkrétně dne 29. 10. 2018 se zástupce orgánu požární ochrany účastnil jednání s žalobkyní a zástupcem orgánu ochrany přírody a krajiny, při němž tento posledně uvedený orgán vyjádřil, že zásah na sporném úseku cesty je možný pouze po projednání s orgánem ochrany přírody a krajiny v režimu nejméně zjišťovacího řízení. Správní orgány na úseku požární ochrany proto podle krajského soudu měly a mohly zjistit, že je sporné, zda plněním uloženého opatření k odstranění nedostatků zjištěných na úseku požární ochrany nebude žalobkyně nucena porušit jiný právní předpis, zejména zákon o ochraně přírody a krajiny, a tyto pochybnosti buď vyvrátit, nebo přistoupit k uložení jiného opatření k odstranění nedostatků. Přitom poukázal na § 57 správního řádu, podle něž mohly správní orgány například vyzvat žalobkyni k projednání záměru s orgány ochrany přírody a krajiny, resp. k podání žádosti o výjimku či povolení, nebo si mohly samy posoudit otázku, zda jimi ukládaná povinnost není porušením jiné zákonné povinnosti žalobkyně, nebo si mohly vyžádat stanovisko orgánů

pokračování

na úseku ochrany přírody a krajiny. Nic z toho však neučinily a ve svých rozhodnutích pouze odkázaly na dokumentaci zdolávání požárů a z něj vyplývající povinnost žalobkyně.

[33] Správní orgán prvního stupně i žalovaný (který jeho pochybení nenapravitel) tedy podle krajského soudu pochybily tím, že se přes námitky žalobkyně nezabývaly rozporem ukládaného opatření k odstranění nedostatků se zákonem o ochraně přírody a krajiny (žalovaný se s touto problematikou řádně nevypořádal ani přesto, že žalobkyně v odvolání uplatnila námitku, že po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 7. 11. 2018, č. j. MZP/2018/710/3452, regulující rušivé zásahy na předmětném území jak co do kvantity, tak i co do doby jejich provedení) a pouze obecně s odkazem na obsah dokumentace zdolávání požárů uzavřely, že se jedná o otázku nerelevantní. Krajský soud proto uzavřel, že správní orgány nedostály své povinnosti podle § 50 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 2 odst. 1 téhož zákona. Takový postup přitom mohl mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, neboť ve správním řízení nebylo zjištěno, zda splnění povinnosti uložené opatřením k odstranění nedostatků na úseku požární ochrany nebrání některé požadavky podle zákona o ochraně přírody a krajiny.

[34] Nejvyšší správní soud se s právě předestřenými závěry krajského soudu plně ztotožňuje. Jak výše uvedeno, rozhodnutí ze dne 16. 11. 2018, č. j. HSPM-3862-4/2018 ÚPP, kterým správní orgán prvního stupně uložil žalobkyni opatření k odstranění nedostatků zjištěných při tematické požární kontrole provedené v NP Šumava dne 12. 9. 2018, představuje rozhodnutí ve smyslu § 9 správního řádu. Tím byla žalobkyni založena povinnost v konkrétně určené části NP Šumavy (včetně nyní posuzovaného sporného úseku z trauma bodu A 63 do trauma bodu A 62) zajistit a udržovat v souladu s § 5 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně v návaznosti na § 11 odst. 2 písm. c) vyhlášky o požární prevenci trvale volně průjezdné šířky příjezdových komunikací pro požární techniku k lesům, lesním porostům a ke zdrojům vody určeným k hašení požárů.

[35] Na postup správního orgánu prvního stupně (i žalovaného ve vztahu k napadenému rozhodnutí) při vydávání takového rozhodnutí se, jak výše uvedeno, vztahují ustanovení správního řádu. Podle § 50 odst. 3 správního řádu jsou správní orgány rovněž povinny zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, jsou povinny i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Uvedeným povinností v nyní posuzované věci správní orgány nedostály a krajský soud v tomto ohledu dospěl ke správným závěrům.

[36] I přes argumentaci žalobkyně uvedenou již v odporu a posléze i v odvolání se správní orgány při ukládání nápravného opatření problematikou současného možného porušení zákona o ochraně přírody a krajiny v případě plnění žalobkyně podle uloženého opatření k odstranění zjištěných nedostatků nezabývaly. Za jediný pro posouzení věci rozhodný považovaly obsah dokumentace zdolávání požárů, podle níž je sporná část cesty hasební cestou (tj. účelová komunikace, která musí být udržována pro průjezd požární techniky způsobem a v rozsahu v ní obsaženým). V souladu se zásadou legality (právnosti) vyplývající z § 2 odst. 1 správního řádu a povinností zjistit všechny okolnosti důležité

pro ochranu veřejného zájmu, jakož i povinností v řízení o uložení povinnosti vedeném z moci úřední zjistit i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, však byly správní orgány povinny zjišťovat, zda opatřením k odstranění nedostatků neukládají žalobkyni povinnost, jejímž splněním žalobkyně poruší ustanovení jiného zákona, zde konkrétně zákona o ochraně přírody a krajiny. Nebylo tedy možno argumentaci žalobkyně odmítnout s prostým odkazem na dokumentaci zdolávání požárů a vůbec se nezabývat možností splnění ukládané povinnosti podle předpisů na úseku požární ochrany, aniž by tím případně nedošlo k porušení jiné právní povinnosti (podle zákona o ochraně přírody a krajiny). Jinými slovy bylo třeba se zabývat i reálnou možností splnění ukládané povinnosti tak, aby tím nebyl porušen jiný právní předpis. Je tomu tak tím spíše, že uvedené námitky žalobkyně ve správním řízení opakovaně vznášela. Nebylo tudíž možné bez dalšího tuto její argumentaci vypořádat výlučně jen odkazem na dokumentaci zdolávání požárů.

[37] Cílem opatření k odstranění nedostatků zjištěných v rámci dozorové funkce správního orgánu je přitom zajistit soulad jednání dotčených osob se zákonem, tedy napravit protiprávní stav, nikoliv zajistit splnění stanovené povinnosti za každou cenu, bez ohledu na důsledky, které takové plnění může mít ve vztahu k jiným právním předpisům a povinnostem z nich také plynoucím dozorované osobě. Jak správně krajský soud vyslovil v napadeném rozsudku, vznikne-li ve správním řízení pochybnost o tom, zda uložení povinnosti nepovede samo o sobě k porušení jiné zákonné povinnosti, musí být tato pochybnost vyvrácena, nebo musí této situaci správní rozhodnutí odpovídat, tedy taková povinnost nebude uložena nebo bude uložena povinnost jiná. Správní orgány přitom mohly, jak také dovodil krajský soud, ve smyslu § 57 správního řádu postupovat různými způsoby, aby naplnily svou povinnost podle § 50 odst. 3 téhož zákona. Žádný z těchto způsobů však nevyužily a svým zákonným povinnostem nedostály. Krajský soud proto v napadeném rozsudku nepochybil, považoval-li postup správních orgánů za vadný (žalovaný chybný postup správního orgánu prvního stupně v odvolacím řízení a napadeném rozhodnutí nenapravit) a pro uvedené napadené rozhodnutí zrušil. Zjištěné vady správního řízení totiž mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

[38] S ohledem na výše podané závěry proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou kasační argumentaci stěžovatele, v níž krajskému soudu vytýká, že nesprávně dovodil rozpor napadeného rozhodnutí se zákonem o ochraně přírody a krajiny. Krajský soud takový závěr v napadeném rozsudku neučinil, nýbrž shledal, že správní orgány nezjišťovaly a neposuzovaly, zda ukládané opatření k odstranění nedostatků na úseku požární ochrany nepovede při jeho splnění k současnému porušení zákona o ochraně přírody a krajiny, aniž by současně shledal napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem o ochraně přírody a krajiny.

[39] Z téhož důvodu není opodstatněná stížnostní argumentace, podle níž krajský soud nesprávně dovodil, že povinnost žalobkyně uložená opatřením k odstranění nedostatků je nově uloženou povinností správními rozhodnutími (ač tato přímo vyplývá ze zákona o ochraně přírody a krajiny a dokumentace o zdolávání požárů, kterou žalobkyně sama vypracovala), a proto je nutné ukládané opatření k odstranění nedostatků posuzovat optikou § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny a projednat jej se zástupcem orgánu ochrany přírody a krajiny v režimu nejméně zjišťovacího řízení podle zákona o posuzování

pokračování

vlivů na životní prostředí. Ani tento závěr z napadeného rozsudku neplyne a stížnostní námitky v tomto směru jsou tudíž bezpředmětné.

[40] Poukazuje-li stěžovatel v kasační stížnosti také na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 271/2018 - 41, je třeba připomenout závěry obsažené v napadeném rozsudku týkající se zmíněného rozhodnutí. S ní se kasační soud v této věci ztotožňuje. Krajský soud předeslal, že ve věci sp. zn. 6 As 271/2018 bylo předmětem uložení pokuty za správní delikt a v nynější věci uložení opatření k odstranění nedostatků. Poté zdůraznil, že pro řízení o správním deliktu platí závěr, že údržbě příjezdových komunikací zákon o ochraně přírody a krajiny nebrání, avšak pro řízení o ukládání opatření k nápravě zjištěných nedostatků je právně významná i skutečnost, zda výkon uvažovaného nápravného opatření nevede současně k porušení zákona o ochraně přírody a krajiny. Správní orgány se proto v nynějším řízení měly touto otázkou vzhledem k uplatněným námitkám žalobkyně v odvolání zabývat a vypořádat se s tím, proč výkonem uloženého opatření k porušení zákona o ochraně přírody a krajiny dojít nemůže, resp. v opačném případě přijmout opatření jiné. Jakkoli tedy v řízení o správním deliktu může být jediným rozhodným dokumentem pro posouzení souladu určitého jednání se zákonem dokumentace zdolávání požárů, v řízení o uložení opatření k nápravě to samo o sobě neplatí, a to zejména za situace, jsou-li vzneseny účastníkem námitky o tom, že je opatřením nucen k protiprávnímu jednání. Výkon rozhodnutí o uložení pokuty nemůže být zásahem do předmětu ochrany z hlediska zákona o ochraně přírody a krajiny na rozdíl od výkonu ukládaného opatření k odstranění nedostatků. Rozdíl mezi uložení pokuty za správní delikt a uložením opatření v projednávané věci tkví i v tom, že u pokuty jde o sankci jednorázovou, ale u opatření k odstranění nedostatků jde o uložení povinnosti zajistit stanovenou průjezdnost cesty *pro futuro* („do 31. 8. 2019 a dále trvale“). Ve shodě s krajským soudem Nejvyšší správní soud nepovažuje závěry označeného rozsudku sp. zn. 6 As 271/2018 týkající se správního deliktu za beze zbytku použitelné v řízení o uložení opatření k nápravě.

[41] Nakonec kasační námitky, kterými stěžovatel poukazuje na účelovost argumentace žalobkyně, porušení principu legitimního očekávání z její strany a skutečnost, že žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti argumentovala již neexistujícím rozhodnutím (ze dne 31. 7. 2019), shledal Nejvyšší správní soud pro posouzení kasační stížnosti, kterou stěžovatel brojí proti napadenému zrušujícímu rozsudku z důvodu nezákonnosti, za mimoběžnou. Netýká se rozhodovacích důvodů, pro něž krajský soud napadené rozhodnutí zrušil (*ratio decidendi*). Na výše uvedeném závěru, že krajský soud dospěl ke správnému závěru o pochybení správních orgánů ve správním řízení, tato argumentace nemůže ničeho změnit. Nejvyšší správní soud tudíž nepovažoval za potřebné se k této nad rámec rozhodovacích důvodů uvedené stížnostní argumentaci dále vyjadřovat a tyto kasační námitky jdoucí mimo *ratio decidendi* jakkoliv dále posuzovat.

[42] Již jen pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že argumentoval-li stěžovatel v replice k vyjádření žalobkyně též rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 4. 11. 2019 o odvolání proti rozhodnutí orgánu ochrany přírody ze dne 31. 7. 2019, jedná se o argumentaci novými skutečnostmi, které nadto nastaly až po vydání napadeného rozsudku (17. 9. 2019), k nimž nelze v řízení o kasační stížnosti přihlížet (viz § 109 odst. 5 s. ř. s.).

[43] Nejvyšší správní soud tudíž s ohledem na předestřené závěry neshledal ani naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

VII.

[44] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[45] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Žalobkyně byla ve věci účastníkem úspěšným, náleží jí tudíž proti neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení o kasační stížnosti. Ty spočívají v náhradě mimosmluvní odměny zástupce žalobkyně za dva úkony právní služby (sepis vyjádření ke kasační stížnosti a vyjádření k replice stěžovatele) podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dohromady ve výši 6.200 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 600 Kč (2 x 300 Kč) paušální náhrady hotových výdajů související s uvedenými úkony právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. S ohledem na skutečnost, že zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani ve výši 1.428 Kč (21 % z částky 6.800 Kč). Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí 8.228 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu